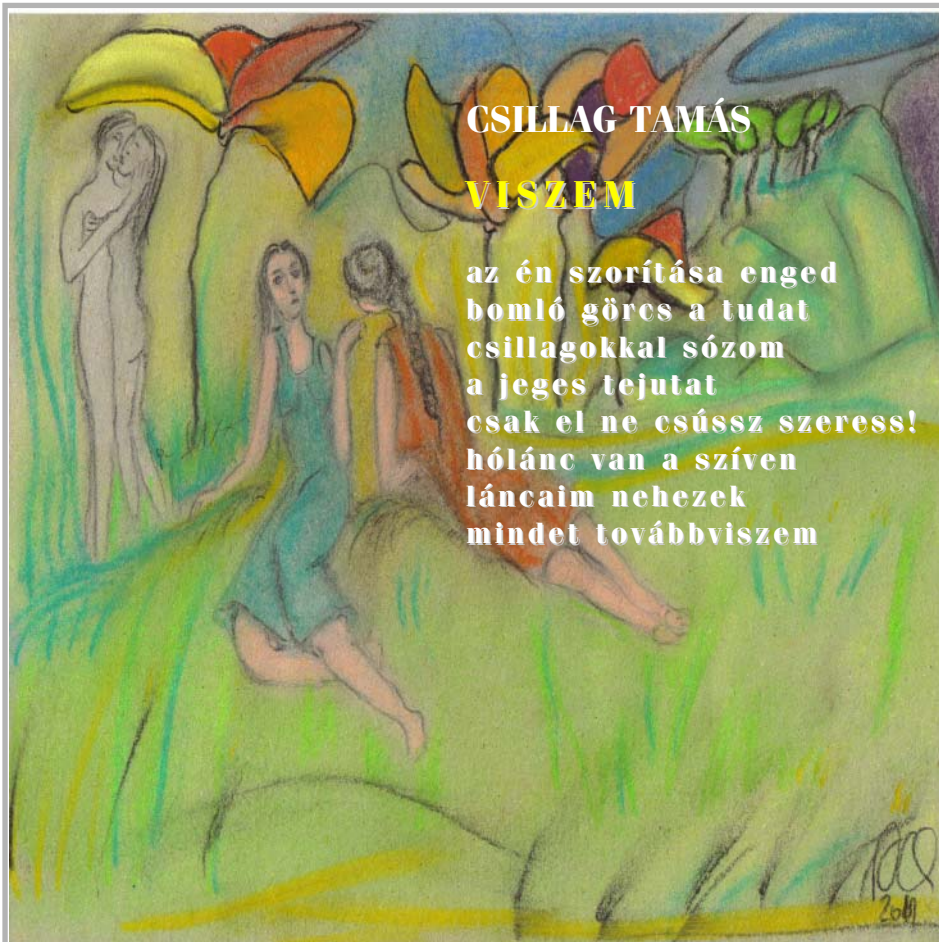

Kis

LART

IRODALMI FOLYÓIRAT

CSILLAG TAMÁS

VISZEM

az én szorítása enged
bomló görcs a tudat
csillagokkal sózom
a jeges tejutat
csak el ne csússz szeress!
hóláncc van a szíven
láncaim nehezek
mindet továbbviszem

2011/6 88.szám

Kis **LART** az **INTERNETEN!** www.kislant.hu

Csillag Tamás versei

Megy magától...

Lassan lépked a délután,
hamu izzik a csikken.
Nekem ez a föld a hazám,
mégis messze lakom innen.

Hitem túl sovány ebédnek:
zavaros lé, nincs benne hús.
Üres tányéron könnyöklök
és éhes bennem a blues.

Álmok: csörgő vasforintok,
folyton üresek a zsebek.
Hallgatásomban csend korog,
nem tudom hová megyek.

Sokszor vagyok szomorú,
akkor jobban vonz a távol.
Mindig a nap felé indul,
a többi megy magától...

A város öle száraz

A város öle száraz,
csak érdekből szeret.
Csonkig szívott álmok
füstölik az eget.

Berúgom a motort,
játszik a négy ütem.
Az indulás hűlő
csikk nyoma a szíven.

Megyünk, mert menni kell...
Ez hát a rock & roll?
Kilométerkövek
búcsúja az úttól.

Vonatablak - éjjel

papírpohárból inni
kiürül lassan a lélek
fehér a fájdalom és
a csillagok is fehérek

a tudat mosólavór
szennyes lé most az égbolt
elfoszlik rajtam minden
ami valaha szép volt

kattog az út az elme
elfogy belőlünk az átok
közös kocsiban utazva
vigyázni fogok rátok

Szemeid tükrök

Szemeid tükrök, mögöttem
csend, nekem sincs szavam.
Benned van a hely, ahol
meghúzhatom magam.

Mosolyoddal alszom, a
szerelmesek álma szép.
Tisztára mosod alattam
a hétköznapi szóttesét.

A mókuserék forog,
minket is les a bánat.
Ha bekerít a gond:
majd én leszek a várad.

Móritz Mátyás

Hány nap még a világ?

Tanuld meg ezt a versemet, – kedvesem, – barátom,
mielőtt elszáll minden vigasz ami volt;
ezen a rendbe sose tett világon,
melyen mint lakat csüng odafent a hold.
Mert a vágy íze ingatag lesz, – végső,
a szem majd alig tartja a könnyeket;
sűrű lesz a „hiába” és a „késő”,
élni rossz lesz, és nem kell, és nem lehet.
Szürcsöld szavaimat mint a hideg bort,
amíg ereinkben még a vér csorog;
mert elvész a szó, mi irodalom volt,
és vele vesznek el majd a templomok.

Számodra e versem vigasz legyen ma,
szavald a repülő, por-pillanatnak;
mert nem lesz túlvilág, – éden, – gyehenna,
csodát és öröklétet úgy sem adnak.
Nem lesz itt már semmi a régi módon,
legfőbb jó sem lesz abban a világban;
nevetnek majd csak a hinni tudókon,
magára a legvégső rossz sem várát.
Nem lesz Úr, akit elhagyni nem szabad,
világunkat vinni tovább nem lehet;
melyben el sem fér majd a sok áldozat,
mely minden nap egy holttal lesz nehezebb.

Szavald el versemet, legalább egyszer,
ne dobd el mint egy darab konok követ;
nem lesz mindenség-szelídítő mester,
akit követhetnénk, és aki követ.
Legyen most e versem az, ami áthat,
morajként keljen életre a fülben;
mert nem lesz világtartó isten-állat,
menekül majd végleg megszégyenülten.
Fénye nem lesz a hitnek, az erőnek,
nem lesznek múzsák, szeretők, se arák;
erényeink háztetőig sem nőnek,
elenyész a mosoly, – a pupilla láng.

Legyen versem illat, mely beléd ömöl,
a szív majd súlyosan és fájva dobban;
nem lesz ki kimosdat a sors szennyéből,
szavald versem izgatott fájdalomban.
Szavald csak, -szavald csak kedves olvasó,
kéresem hozzád ne legyen esendő;
nem lesz majd érv, ami valamire jó,
nem lesz példa rá, hogy semmi se esendő.
Mielőtt az ember elveszti arcát,
de most még öntse el pír az arcodat;
szavald versem, ha nem is látod hasznát,
még mielőtt elhagy a fény, és a nap.

Szavald, – szavald versem töretlenül,
járjon át mondókám mint a napsugár;
míg ez a világ árokba nem repül,
hogy károgjon felette a hantmadár.
Az ablakon át majd a Gonosz nyomul,
és győzedelmeskedni fog majd megint;
az ajtón keresztül ki fut majd az Úr,
míg utánunk majd csüggedt kézzel legyint.
De addig égjen, – égjen hangszálad,
mielőtt a világ végleg elesik;
mielőtt a gondok a húsba vágnak,
ne is számold hátralévő perceit.

Olvass hát kedvesem, – barátom, – ne légy zsarnokom,
úgy olvass hogy a jövő még ne fájjon;
melyben mihez köt, – még magam sem tudom
majd a záró bilincs, nagy, hosszú láncon.
Valljam meg talán halottként és hanyatt,
hogy most is rád gondolok, földbe térten;
hol nem találnád már csak csontvázamat,
Te, aki a menny voltál, és az éden.
A mi szerelmünkénél, egy sem volt nagyobb,
hittük: lét – világunkon túl is lehet;
üzenem, mielőtt jönnek a viharok:
felejtse el, – felejtse el ezt a versemet.

T.Ágoston László

Kisvasút

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy Kisvasút. De nem ám akármilyen, hanem erdei, amelyik hatalmas fák és ezredévek óta háborítatlan állatsereglet között vitte a kíváncsi természetbarátokat egyik végállomástól a másikig. Pontosabban az ezeréves fenyőtől a matuzsálem tölgyig. Közben meg sem állt, csak lassított egy kicsit a törött ágú csernél. Szusszant egy picit, ahol fölfelé ívelt az útja a dombtetőre, amelyen az örvös galamb nevelte rakoncátlan fiókáit, melyek egész nap az ég felé nyújtogatták soha be nem álló, örökké éhes csőrüket.

A Kisvasút előre köszönt mindenkinek. Ezzel tisztelte meg az idősebbeket, s így tanította illemre az ifjakat. No, meg ő hozta a híreket is a távoli vidékekről. Olyan vidékekről, ahol se az őzek, se a nyulak, de még a vaddisznók se jártak. Legfőljebb a fekete gólya, aki viszont csak a rokonainak kelepelte el a titkos értesüléseit.

Egy nap – úgy kora délelőttre járt az idő – fölszállt ez a bizonyos Fekete Gólya a dombtető legmagasabb fája legmagasabb ágára és olyan hangos kelepelésbe kezdett, hogy attól visszhangzott az egész ártéri erdő.

– Ide figyeljete jámbor állatai ennek az időtlen erdőnek! A pusztai tocsogókban halászó fehér tollú rokonaim hozták a hírt, hogy hozzánk készülődnek a pusztai vadászok. Az ő vidékükön már mind elfogyott a nyúl, a fürgelábú őz, meg a tarka tollú fácán. Kilőtték őket, valamenynyit. Azt suttogják a maradék suták, hogy hozzánk készülődnek. Az erdő lakói ellen

fegyverkeznek a telhetetlen pusztai vadászok. És tudjátok, hogyan akarják hatalmukba keríteni az erdőnket? Ugye nem is sejtitek? Csellel, ravaszsággal. Régi barátunkat, mondhatni már-már édes testvérünket, a Kisvasutat akarják felbérelni ellenünk. Vele hozatják majd el a fegyvereiket, és vele utaznak maguk is. Ő meg csak lehajtott fejjel sompolyog köztünk, mint a sanda pofájú vörös róka, amelyik a kicsinyeinkre vadászik. Egyetlen szóval se említette, mire akarják rávenni az ellenségeink.

– Igazat mond a Fekete Gólya? – kérdezte a Kisvasúttól fejt ingatva a Bölcs Bagoly. Mert hogy komolyan vették a hírt az erdei állatok, és rögtön összehívták az Erdei Nagy Tanácsot. Mint afféle vádlott személyt, természetesen meghívták rá a Kisvasutat is.

– A hír igaz – mondta lesütött szemmel a Kisvasút –, de én nem szövetkeztem senkivel ellenetek. Nekem is az ezeréves fenyőnél parkoló autóbusz mondta, aki a nagyvonattól hozta az utasokat. Ő meg a tegnap érkezett természetbarátoktól hallotta. El is akartam mondani nektek, de nem szerettem volna pánikot kelteni. Úgy gondoltam, magam is elbírok velük. Hát ez a bűnöm, ha vádolni akartok.

– Micsoda? Hogy te magad elbírnál velük? – nevetett föl a Kacagó Gerle. – És ugyan mit tudnál tenni ellenük?

– Hát... mondjuk azt, hogy nem indulok el velük, csak füttyülök, füttyülök, míg szanaszét nem futtok valamennyien.

– Szép, szép, de nem elég, nem elég – röfögte a Disznók Véne. – Ezek képesek megtolni, hogy elindulj. A pályát kell szét-túrni, hogy ne legyen min eltolniuk. Amíg azt újjá építik, összetapossuk, föld alá

túrjuk a puskáikat.

– A síneket kellene fölszagatni és a szarvunkra tűzve behordani a folyóba. Onnét ki se tudnák szedni – toppantott idegesen a Szarvas. – Vagy a mozdonyt legurítani a töltésről ott, ahol a legmagasabb.

– Valamennyien nagyon okos dolgokat mondtatok – bólintott rá a Bölcs Bagoly –, csak az a baj, hogy úgy gondolkodtok, mint a vadászok. Elbutított beneteket a civilizáció. Mi nem bosszúálló gyilkosok vagyunk, akik élvezettel oltják ki mások életét, hanem a teremtett természet maga. Testvérünké fogadtuk a Kisvasutat még akkor is, ha nem a vérünkből való, s a testvérnek mi soha nem árthatunk. Beszélek majd barátommal, a Bölcs Öreg Folyammal. Ő biztosan segít.

Így történt, hogy egy verőfényes tavaszi reggelen az ezeréves fenyőnél leszálltak a buszról a nagypuskás vadászok, és hatalmas hátizsákjaik alatt görnyedve elfoglalták a Kisvasút kocsiját. A mozdony prüszkölt, csikorgott a kereke, füttyentett nagyokat, s amikor az erdőn átsuhant a metsző északi fuvallat, s kétszer is megdördült az ég, lassan elindult. A törött ágú csernél megállt, kissé kifújta magát, s csak akkor indult újra tovább, amikor az örvös galamb és az összes szárnyra kapott fiókája elszállt a matuzsálem tölgy felé. A vadászok puskáik után kaptak, de mire célba vették volna őket, csak a fák lombja suttogott, s fenyegetően rázta ágait.

A mozdony újra füttyentett egy jó hangosat és nekilődött az erdőnek. Az északi szél hevesen rázta a fák ágait, a sűrűből hangos lábdobogás, szarvasbőgés és rekedt madárriácsolás hallat-

szott. Aztán mintha dézsából öntenék, úgy kezdett szakadni az eső. A mozdony megállt egy kis dombocska aljában, szusszantott vagy kettőt és nem mozdult többé. Tetszhalottá változott. Hiába nógatták, becsmérelték a felbőszült, puskáikkal hadonászó vadászok, válasza se méltatta őket. Azok meg egy ideig vártak, jó nagyokat káromkodtak, úgy igazi vadász módra, aztán fogták a hátizsákjukat és sátort vertek a dombtetőn. Ideje is volt felhúzódniuk, mert a dombocska alján megjelent a nagy folyam áradó vize, és egyre feljebb szorította őket.

Több se kellett a Kisvasútnak. Lerázta magáról a vizet, füttyentett három éleset, és elindult visszafelé. Lassan ballagott, hogy a fák közül előbukkanó nyulak, őzek, szarvasok, no meg a csíkos malacikat rőfögve terelgető kocák is kényelmesen fölszállhassanak a kocsiba. A bőrig ázott pusztai vadászok tátott szájjal bámultak utána.

A Fekete Gólya is ott utazott a kocsi tetején, s pironkodva mondta a Kisvasútnak:

– Belátom, hogy nagyot tévedtem, te valóban a testvérünk lettél, hozzánk tartozol. Bocsásd meg ezt nekem!

– Megbocsátom – mondta a Kisvasút bólogatva. – Végére is a fehér tollú testvéreid kételkedtek bennem, akik túl közel laktak a vadászokhoz.

Edgar Allan Poe

Lee Annabell

Annabel Lee

Sok-sok éve egy királyságban
történt, tengerhez közel,
Ott élt egy lány, kiről tudni kell,
Hogy ő volt Lee Annabell –
S a lány gondolata egyre az,
Hogy szeret s szeretnem kell.

Volt két gyerek egy királyságban
A tengerparthoz közel,
Szeretve szerettük mi egymást –
Én és ő, Lee Annabell –
Még sok szárnyas angyal az égen
is bennünket irigvelt.

Volt oka rég egy királyságban
A tengerparthoz közel,
Rút szél hozott egy felhőt, s meghűlt
Gyönyörűm, Lee Annabell;
Úri rokonok jöttek érte,
S tőlem messze ásták el;
Sírba zárták egy királyságban
A tengerparthoz közel.

Irigy angyalok félig sem olyan
Boldogok, mint ő és én –
Igen! – Volt ok, (a királyságban
Tudják a tenger ölén)
Szél és felhő jött éjjel, meghűlt
S meghalt Annabell szegény.

Szerelmünk erős szerelem volt,
Ő több mint mi, ha ölel –
Bölcsebb, mint mi, ha ölel –
Sem az angyalok fönt a mennyben,
Sem a tengermély ördögeivel,
Nem bonthatja szét lelkünk sosem,
Gyönyörűm, Lee Annabell.

Nem a hold fénye, álmok tüneménye
Vagy nekem szép Annabell.
Több csillag se kel, de a szemeid érzem
Ragyogni szép Annabell.
Sok éji-árban, melléd a sírba fekszem
Kicsi asszonyom, én életem – kedvesem.
Sírod szemben a tengerrel,
S a tenger rólunk énekel.

Egyedül

Alone

Gyerekkoromból egy óra
Nem olyan, mint másnak volna,
Nem tűnt fel, mit másnál láttam
Szenvedélyem tavaszában.
Abból a forrásból nincsen
Bánatból fakasztott kincsem,
Szívem hangja csak úgy örül,
Ha szerethetek egyedül.
A gyerekkori hajnalom
Viharos életből tudom,
Mélysege a jó és a rossz,
Számomra is titokzatos:
A zuhatag vagy a forrás,
A hegyormon vörös sziklás,
A körém forgó kerek nap,
Őszi árnyban az aranyak,
Cikk-cakk villámok az égen,
Repülnek velem már régen.
És mennydörgős vihar torkán,
Egy kavargó felhő formán
(Bár a többi égbolt kék volt)
Úgy láttam egy ördög trónolt.

A verseket fordította: Németh Dezső

Németh Dezső

Mai ballada

Esős csend süket fülébe
kiált a némaság velem
bemártott az ég levébe
hazámban zúgó életem

Zápor haját kibontotta
jéggyöngyét dobálta felém
de álmom elolvasztotta
hivatalból kelt „költemény”

Tértivevényes rímjein
jog-poéta mester zenélt
szétfolytak mindjárt könnyeim
és pénztárcám is elalélt

Agyam csupa rom de írom
haza sápad arcú levelem:
„Anyám az álmom nem bírom
hazudik mindenki nekem!”

Panaszkodik a kis Tiborc
Bánk bánja hősi tetteit
sajog csülkében már a porc
bár itta az Auchan tejit

Parlamenta terem gazul
színtelen demagógiát
kiderült: újból lát Vazul:
látja szürkén az agóniát

Királt! Királt! – kiált a nép
s előlép Ő hívatlanul
ereje lankadt húrba tép
aztán a nép is elbutul:

„Piros almátok dobjátok el!
lesz illatos narancsliget
csak még egy kicsit várni kell;
majd ha a tarka szarka
farka billeget”

Bankár kimondja sok(k) a kár;
s töri a kamatlábakat...
hova jut, ki mankóval jár?
de ígérek hetet-havat

Portfoliózz de jól filózz!
a tőke tőke van tele
nem segít itt már más csak Óz
varázsa ködtekintete

Eljött újból a nagy zenész
vakmerőn csődöt mond feléd
nem kell hozzá már túl nagy ész
hogy lenyúlja újra még a léd

Közgazdász ősz galamb belép
hol volt eddig? tudja fene
a nyugdíjadba beletép
s fölragyog bús tekintete...

Seggfejek!

Folytatnám balladám – minek
aki hiszi a nagy mesét
tapsol lelkesen bárkinnek
ha vízbe nyomják is fejét

2011

Márffyné Horváth Henrietta

Árva madár

Rágott körmű ujaival szórakozottan görgette a radír morzsáit a padon. Ha elég kitartóan sodorgatta, előfordult, hogy pár centis kígyót sikerült belőle gyártania. Papus is hasonlóan készítette magának a cigarettát. Kissé hajtott háttal ült a hokedlin és szakavatott mozdulatokkal sodorta az illatos dohánnyal töltött cigarettahüvelyt. Közben mindig egy dalt énekelt, de olyan szívszaggatóan, hogy mindig libabőrös lett tőle az egész teste. A dal egy bujdosó árva madárról szólt és a Papusnál szebben soha senkit nem hallott énekelni. Ha rá gondolt, még most is így látta maga előtt, pedig két éve már, hogy a föld alatt volt. Mamus már nem is akart rá gondolni. Papus halála óta alig mozdult ki a házból. Naphosszat az ágyban feküdt, mint aki beteg.

Őt ez nem zavarta annyira. De ha sírt a Mamus, na azt gyűlölte, nagyon. Igaz sírni csak akkor szokott, amikor már háromnál több boros flaska hevert az ágya körül. Ilyenkor napokig neki kellett helyette gondolkoznia. Mert valakinek azt is muszáj volt. Csak remélni tudta, hogy a Kontyos Dáma többet nem megy feléjük. Délelőtt a Mamus nem fogja beengedni, mert már nagyon régóta alszik egyfolytában. Vagy ha azóta fel is ébredt, fáradt ahhoz, hogy felkeljen. A prücskök óvodában, iskolában vannak. Ő maga cibálta el őket reggelente. Persze csak csengetés után ért be ma is, mert Picur cumiját otthon felejtették. Anélkül meg nem tud aludni az oviban. Mire haza futott érte, meg vissza az oviba, már nem is fázott a vékony pulóverében. Iskolába menet

megeredett a hó. Csodaszép, nagy pelyhekben esett. Ha kinyújtotta a tenyerét gyönyörű rajzolatú csillagok hullottak rá, pont olyan mint a mesékben. A templomtorony órájának zengése térítette magához az álmélkodásból. Akkor persze már hiába futott. Az első óra javában tartott, mikor kipirultan, lihegve benyitott a tanterem ajtaján. A nagydarab tanárnő szigorú arccal fordult felé és gúnyosan tudakolta a késésének okát.

– Na, fiacskám! Miért is nem csodálkozom?! Hol csavarogtál már megint?

Ha elmondaná a Kontyos Dáma azonnal elvinné őt meg a testvéreit az intézetbe. Múltkor is csak egy hajszálon múlt, hogy megúszták. A szomszédból a Vén Gané segített neki. Azt hazudta, hogy míg a Mamus beteg, ő látja el őket. Cserébe csak azt kérte, hogy megnézhesse a micsodáját. Hát megmutatta neki. Bokáig letolt gatyában állt a pállott levegőjű, lesötétített szobában. Mélyen lehajtotta a fejét. A barna mintázatú kopottas szőnyegen jól látta, amint szorgos hangyák csapata a morzsákat cipelte szép sorjában. Jobban félt attól, hogy elviszik őket az intézetbe, mint a vérágas szemű, szuszogó öregtől. Szerencsére akkor nem nyúlt hozzá, csak a szeméit guvasztotta. Nagyon reménykedett benne, hogy máskor nem szorul a segítségére.

– Na, lódulj a helyedre, fiam! Az osztály pedig csendben marad és figyel!

Szeretett az ablak mellett ülni, mert mindig történt az utcán valami érdekes. Innen a meleg teremből kényelmesen meg lehetett figyelni mindent. Nem úgy, mint amikor dideregve rohant haza vagy éppen a dolgára. Így látta meg a múlt héten azt is, hogy Dínó futva igyekezett

az iskola felé. A hatalmas fekete alak a kapunál kapta el a karját. Látszott, hogy veszekednek. Dínó szabadulni próbált a nála is magasabb férfi szorításából. A férfi ököllel ütött, mint a bokszoló. Aztán olyan hirtelen eltűnt, ahogy érkezett. Dínó a kerítésnek tántorodott és az arcát tapogatta. Zavartan körbenézett, hogy vajon hányan láthatták az esetet. Az iskola környéke üres volt, a tanítás már elkezdődött. Dínó az első emeleti ablakra emelte a szemét. Találkozott a tekintetük egy végeláthatatlanul hosszúnak tűnő pillanatra. Tudta, hogy a tanárnőnek ezek után sem lesz a kedvence. De eddig legalább békén hagyta.

A hang bugyborékolva hasított a tanóra csendjébe. A bugyborékolás egyre erősödött és egyértelműen az ő gyomrából hallatszott. Már nagyon bánta, hogy a telepi kutya vacsoráját elcsente. A szaga pedig annyira jó volt. Az íze sem volt borzasztó, a Bakterné jó főzőasszony hírében állt utcaszerte. Az asszony mikor a Bakternek vitte az elemőzsiát, az őrző kutyáról sem feledkezett meg. Néróval jó barátságot ápolt. A Bakter szemet hunyt felette, ha betért hozzá játszani. Csak ha a teherkocsik érkeztek meg az anyaggal, akkor kellett neki elpucolnia onnan. A kutya biztosan három napos maradékot kapott, azért csikarta a beleit ilyen kegyetlenül. Hasára tapasztotta mind a két kezét, bízva benne, hogy így le tudja halkítani a követelőzőt. Fejét az asztal lapjára támasztotta, azon mesterkedett, hogy minél kisebbre, észrevehetetlenebbre zsugorodjon. Haja tövében a kín első verejtékcseppjei megjelentek. Dínó magyarázás közben folyton rá nézett és egyre közeledett az ő asztalához. Az

öreg kopott parketta vésszen nyikorgott a túsarkak alatt. Az osztály mintha egyszerre tartotta volna vissza a lélegzetét. Lassacskán felemelte a fejét az asztalról. A szeme sarkából látta ahogy a tanárnő keze hirtelen feléje nyúlt. Dacosan behunyta a szemét és várta a csípős csattanást az arcán. A pofon azonban elmaradt. Az tereméből innen-onnan halk kuncogás hallatszott. Résnyire kinyitotta a bal szemét. A füzeteire óriási árnyék vetült. Az asztala mellett tornyosult a hatalmas termetű tanárnő és megvetően lebiggyesztett szájjal emelte fel az ő matematika füzetét.

– Miért nem írtad le a füzetedbe azt, ami a táblán van? – kérdezte szigorú hangon a tanárnő.

Megmagyarázhatatlan érzések kavartak benne. A szájából a szavak mintha maguktól buggyantak volna elő:

– Úgysem értem az egészet. – nézett elszántan a nő szemébe.

– Gyere ki a táblához és oldd meg a feladatot!

– Nem megyek. – érezte, hogy egy lépést sem tudott volna megtenni következmények nélkül. A kuruttyolás egyre erősödött a gyomrában.

– Mit mondtál? – csúszott fel fülsértő magasságokba a tanárnő hangja. – Állj fel azonnal!

– Nem állok fel. – ha bármit is tesz abból csak baj lehet.

A tanárnő egyetlen határozott mozdulattal rántotta ki a gyerek alól a széket. Az osztály döbönt csendben figyelte az eseményeket.

Az utolsó pillanatban meg tudott kapaszkodni az asztalban, félig rajta feküdt, képtelen volt felegyenesedni. Az izzadság végigfolyt a hátán, remegő

asztalról. A tanárnő szája mozgott, a nyakán az erek kidagadtak, de a hangját érdekes módon nem hallotta. A füleiben mintha egy kocsis motorja zúgott, zakatolt volna. Forgott vele a terem. A padok és a zöld tábla szédítően pörögtek, táncoltak. Bár a lábai csak nagy nehezen engedelmeskedtek neki, az egyre jobban hullámzó ajtón elkapta a kilincset és kacsázva elfutott a mellékhelyiségbe. Löketszerűen adott ki magából mindent. Hátát a wc falának támasztva lassacskán lecsúszott a földre. Lábait felhúzta, karjaival átölelte őket és ütemesen ringatta magát. Reszkető hangon kántálta a Papustól hallott dalt:

„Kesereg egy árva madár,
Ki ott fenn a fellegen jár.
Hát az olyan árva mint én,
Hogy ne keseregne szegény.”

Mikor már a gyengeség elmúlt róla, óvatosan előbújt a rejtékhelyéről. Kihallgatózott a folyosóra. Csend volt. Úgy látszott senki sem kíváncsi rá, nem siettek a keresésére. Puha léptekkel osont végig a kihalt folyosón. A termekből kihallatszottak az ismerős neszek. Az egyikben fennhangon magyarázott egy tanár, másikban vékonyka hangon, akadozva felelt egy diák. A harmadikban éppen ének órát tartottak. Itt egy pillanatra megtorpant, szívét összeszorította valami megmagyarázhatatlan érzés. Milyen szépen szólt az a karácsonyi dal! Mindenki a helyén volt, csak ő nem tartozott sehova sem.

A tanári szoba ajtaja hirtelen nyílt ki. Alig maradt ideje, hogy az oszlop takarásában megbújjon. A kijövő három ember élénk beszélgetést folytatott. Igyekezett még a lélegzetét is visszafojtani, nehogy észrevegyék. Fülében han-

gosan zakatolt a szíve. „Dü-düb, dü-düb, dü-düb”... A levegőben visszhangzó mondatfoszlányok lassacskán nyertek értelmet a fejében.

„A viselkedése így már érthető.... én kérem nem tudhattam...két napja halott...kötelességem elhelyezni őket...a szomszéd értesített...talán nem kell elszakítanunk egymástól a testvéreket....

Óvatosan kilesekedett. A Kontyos Dáma szeme furcsán csillogott és mintha a Dínó sem lett volna olyan hatalmas, mint máskor. Az igazgatónő pedig folyton a szemüvegét igazgatta, ahogy nagy izgalmában, az iskolai rendezvényeken szokta.

Lábujjhegyen, settenkedve a hátsó lépcsőn lemerészkedett. A portásfülke előtt négykézlábra ereszkedve lopózkodott ki az épületből. A csípős szél az arcába vágott, pirosra csípte. A Fő utcára kiérve a járókelők megszokott látványa valamelyest megnyugtatta. Az orrán végig szánkázó könnycseppet elmaszatolta ujjával, majd nadrágja zsebébe süllyesztette fagyos kezét. A csodálkozó tekintetekkel mit sem törődve, dalra fakadt:

„Bujdosik az árva madár,
Egyik ágrul másikra száll.
Hát az ilyen árva, mint én,
Hogy ne bujdokolna szegény.”

*

Boér Tamás

Boldogság

ha csak ajkad
csöppnyi sóhaja jut belőled
már az is megérte
boldogan halok...

Lelkes Miklós

Hajléktalanok

Németh Dezsőnek

Rossz korral, – és korával összetöpped
az ember kedve. Hiheti a többet, –
de kérdi már: más mérlegen mit érne
Kosztolányi Hajnali részegsége?
Jó. Égi bált látott fent élénk Szépen, –
s ki tartotta lent, háza ketrecében?
Be-becsaphatta önmagát, vigyázón,
de intő árnyék átbújt fénytelt zászlón.

Ugat a dog, gőg-palota kövére
ha leülni mer a Kereszt szegénye.
S ki bentről bámul, s fenn hordott az orra?
Hajléktalan néz hajléktalanokra.
Ha furcsán hangzik is: hajlék az Eszme,
lélek-tetőt ad ítélő telekre.
Ha ily eszme nincs, – elűzött az élet:
telten üres templom erről mesélget,
csak nem halljátok, hajléktalan népség, –
szívbe látni, önzők, hol a merészség?
Már úgy értem: a saját szívetekbe,
eszmétekbe, míg hajléktalan este
hajol föléték, akárhány szobában,
s anglyalt formáló, aranyszárnyas láng van
a lámpákban, de kormot küld a légnek
érdek-tüze sok hamis szentbeszédnek..

Nem csak az erdőn, nem csak ők szegények,
ti is, hiába álszent-egű ének,
hajléktalanok vagytok, mert az eszme,
eszmétek nem az, melynél melegedne
a becsület. Ó, nem az őskeresztény
igazság-vágy! Az, Ördögöt lefestvén,
nem hízelgett a bíborszín-parancsnak:
lent, a sötétben, ahol nem volt ablak,
ablakot nyitott, tárt ki a világnak,
az Eszme volt még, amely lát és láttat!

Az Eszme volt.. s mivé lett csillag-sorsa,
melyet vérével váltott át pirosra?
Hol kóborol most? E jelentől messze.

S miért nincs senki arra: Őt keresse?
 Ó, újra s újra csupán szolgák vannak,
 csak hízelgői bíborszín-parancsnak?

Fedél nélküli, hendikeppes ország!
 Pökhendiség járhatja a bolondját
 veled, s a kínzó kérdés, mely el nem ül:
 minek vagy híve, mondd, „rendületlenül”?

2011

Németh Dezső

Rendületlenül mernek

Lelkes Miklósnak

Rendületlenül mernek, akik mernek
 húsosfazékból, most így terem a hős.
 Hazát, Istent, Hitet jól összekevernek;
 aki Értő, annak mindez ismerős.
 És mi ez? – Kérdi a most felébredt ember.
 – Középkorálom? Varázsgömb-ámítás?
 Volt becsület? Holnemvolt mese egyszer,
 hol minden emberi volt, ragyogó, csodás?
 Ne képzeld! Sosemvolt álomvilág –
 aranykor nem volt, ilyen nem volt soha;
 minden időben teremhet csalárdság,
 mert az ámított nép mindig ostoba.
 Néhány észkókler azt mondja: – Imádkozz,
 mert Isten megsegít! De elviszi a sápot,
 s mire észbe kapsz, s fordulnál bírához,
 már más ígéret újabb szebb világot.
 Nem igaz, hogy egy igaz állam nincsen,
 hol nem hazug hirdet választójoget,
 és nem igaz, hogy nincsen Csillagisten;
 és csak papok látnak örökkévalót!
 Aki látó s költő, megméri a szót;
 kell egy pontos mérleg, amely nem hamis,
 és leleplezi a sunyi árulót,
 s csakis egy igazabb egyensúlyban hisz.
 Rendületlenül? Igen! Így kell hinni,
 hogy létezik a Magyarok Istene,
 Ki nem szent-jobbot fog körbevinni,
 de igazságot oszt igazi keze.

Csepeli Szabó Béla

ÉLETSZOMJ

A megújulás örömét keresve

Ó, szomjúság!

Ki tudja már, hogy világom kopár,
vadul kanyargó hegyi útjait járva,
a megújulás örömét keresve,
hányszor kezdek előlről mindent?
Álmodozást, munkát és szerelmet
Olykor, ha nagyon rámsötétül az este,
s már-már forró szurokként dől rá a tájra,
nekivágok a nyers, bőjti szeleknek,
hogy hitem árva,
jánosbogárka-fényétől vezetve
frissen csobogó forrásokra leljek,
s elloptogatva tikkasztó szomjamat,
bele-belekiáltom a süket éjszakába,
hogy nem és nem!–
Hogy Sziszüphoszként, értelmetlenül
soha többé nem görgetem fel
nagy, szikla-nehéz szívemet erre,
az átokverte, istentelen hegyre,
mely újra és újra a mélységbe vet...
Ám, ha az értelem vezeti léptemet,
vén Atlaszként is tartom az Eget,
s Vulkánusz pörölyét táncoltatva
felújítom a Göncölszekeret,
hogy csillagpatkós jó táltos lovam
gyorsabban röptessen tovább
a tűzzel játszó kis **földi istenek**
gyötrő háborús völgyei felett,
jégszirteken és hóörvényeken át
abba a virágzó és termő,
álmaimból újra és újra felderengő,
szép, asszonyarcú tájba,
melynek végtelen kék térségeiben,
majdan megbékélt szabad Anteuszként
élhetem az életem,
s jó televényből merítve erőmet,
végre boldoggá tehetem a Földet,

esőktől áldott kedves szeretőmet,
 új és új derűs nemzedékek anyját,
 akikkel együtt vetve és aratva,
 ráírjuk minden tiszta búzamagra
 az Emberiség Aratódalát,
 s ahol fel-felzsongó nyári esteken,
 ha dúsan terített asztalunk fölött
 ünnepi gyertyákat lobogtat az ég,
 unokáimnak el-elmesélgetem
 hosszú, hosszú küzdelmes életünk,
 igaz történetét,
 és főleg azt, hogy egy parányi
 gyermeki hit
 jánosbogárka-fényétől vezetve,
 hogyan is juthat el az ember,
 éltető forrásaitól
 a csillagokig...

Magyari Barna

Hangsúlyszállodában

Csillának

ha messze vagy az ábránd ágyamig görget
 bearanyozod éjszakámban a csöndet
 beszálltál erembe az örökös útra
 utazunk amíg lélegzetünkéből futja

szívemről lekoptak mind a foltos mezek
 míg édenpályámhoz téged kerestelek
 testeden a szépség mind fel van sorolva
 rád nézek s a gyönyör lelkemet sodorja

ahol te élsz a boldogság nekem ott van
 kéz a kézben megyünk a versmondatokban
 nézd minden szótagban szerelmünknek ágy van
 neked ágyazok a hangsúlyszállodában

Németh Erzsébet

versei

Ki őrzi...

Ki őrzi álmaim,
ki lát lelkembe,
agyamba,
egyszer volt,
hol nem volt
emberönmagamba?
Érintésem
áldott a rögön,
hűsít
vizek homlokán,
Isten titkából
faragott álom
vak időn
ragyog át.

Nerm férsz meg

Nem férsz meg tekintetemben,
kacagásom csobogása
is kivet magából,
haldokló halat...
kívül rekedtél a
körülkerített időn,
nem őriz tovább
a pillanat.

Ilyen voltam

Ilyen voltam én is.
Még szebb talán...
ifjúságom
tékozló hajnalán,
mint ez a lány.
Sötét hajam lobogott,
zászlóként mutatva utat,
égetett Nap,
hűsített Hold

lelkembe csapott a huzat...
Vagy Isten lehelete tán ,
Bele se gondolt.
Pár csillag is lehullt.
Észre sem vette,
csak futott
végzete felé
a lány.

Leletkeresés

Az ember örök régészként
egyre csak ás...
Meglesz-e valaha
valamily rétegben
a feltámadás?

Nem hittem

Húsz éve hurcolom
konok hitembe
falazott magányod
az indulás szívszakadásában
jeges álomba már
hogy nem hittem
törvény igazában
repedt tükrét szemednek
hiába néztem –
most félek!
Félem sorsomnak
varjúkárogását
emberkibillenésem a létből –
Ha odaára indulok:
nyújtod-e felém
átkelést könnyít/het/ő
árván hagyott kezed
vagy haragoddal
megtorlod vétkem?

Lelkes Miklós

A bókoló bogáncsok ligetében

bogáncsról ömlik lila szín
mézese boldogan lobog
a pázsitfüves szellemek
nyája előtt még itt vagyok

még itt a szem még itt a vers
még kél fehér kéktáncú szél
még kék tükörben ég katáng
még az elindult visszatér

még várom csenget majd a csend
csöpp csigaház nyit ablakot
még élém ugrik szöszke szó
mely váratlanban hallgatott

ömlik ömlik a lila szín
darazsat hív megrészegít
még mutatja méhmozdulat
munkás ösztön szépségeit

még itt vagyok így képzelem
fénylétemen árny ring sötét
körtánc kerekít csillagot
ezüstöz lila mézmesét

a táj gyönyörrel mérgezett
ó bogáncs csalfán és lilán
ó valón túli énekem
imádott Óperenciám!

tudatlan Tudás merre mégy?
Jó Nincs rossz Van dűlő halott
telt keblű templomistenek
mind elhagyott elhagyatott

ó pázsitfüves szellemek
villanó gyöngy nyár ős nyakán
végtelenben nincs-életem
kegyetlen Óperenciám!

ömlik ömlik a lila méz

az édes íz ragyog ragyog
ó nyárban ősben íz-zenék
ragyogón halhatatlanok!

nemlétű isten űz maraszt
szónokol lengetőn lilán
egyetlen isten - így hiszi
imádott Óperenciám!

lilát kiolt kéket meneszt
zöldet lassan sötétnek ad
vörös arany vér robbanás
szívmentő alkonypillanat

vérrobbanás talán talán
ha lesz ha lesz arcokra csap –
s elhozod nemlét-istenem
a Csillagod, – Csillagomat?

(2011)

Ami maradt

Ünnep? Hangos, giccstollas papagáj.
Arról rikácsol, hogy milyen szabad.
Ketrecéből még azt sem látja meg:
eltűnt a zászló, a lyuk megmaradt.

A lyuk – maradt. Sírokon ős, de sír!
Ki kérdezi: mit ért el a halott?
Körcirkusz forog. Papagáj szaval.
Igazságra nem nyitnak ablakot.

Látszólag itt, mégis távol vagyok.
Sötét vakít: az álszent-egű ég.
A lyuk maradt. Zászlótól, szívtől is, –
s hány lyukat vág ma is rossz múlt-beszéd!

S az a zászló? Hitted akkor: tiéd?
Nem az volt. Csupán játszottak veled.
Dagadt zsebek, s kijátszott koldusok..
Nem ismeritek történelmetek?

Bódai-Soós Judit

versei

Gondolatok a Maroshoz

Hát nézlek, vén Maros,
ahogy a Tiszába szaladsz,
bőszen, s mégis
magad feladni készen.
Már Gyergyóban is láttalak.
Ott, mint tévelygő kispatak
buckákat kerülgetve,
öntudatra ébredő
gyermeknyi folyó voltál éppen.
És láttalak
Dédánál, mint kiskamaszt,
festői képedet pingáltad a tájra.
Majd láttalak
vágató csikóként Gernyeszegnél,
szélesen ballagón lenn, Déván,
Aradnál pedig nyugtalan,
feszengve hánykolódón,
aztán Makón szelíden, szépen.
S most újra itt vagyok,
hol önálló utad véget ér.
Itt láttalak először,
kit akkor halni hittem -
tán sirattalak is egy kicsit.
Ahogy te siratod az öregembert,
kinek utolsó perceit
elsőként fogadod magadba,
s azt gondolod,
milyen rövid is az élet,
ím, alig ismerem, máris halott.
Pedig te,
mélyen önmagad adó folyó,
épp oly hosszú vagy,
mint születéstől aggkorig a lét,
és éppúgy véged sincsen,
mint a túlvilágra költöző
lélek tüzének.
Mi benned él, örök.

S ha már nem Marosnak hívnak is,
Tiszában, Dunában,
vagy a tenger vizében
lényeged nem vész el.
A Földet élteti
cseppekké váló sóhajod.

A némaságban fénylesz

A töledtelenségből jövök
hiányod lüktet bennem –
csenddé váltál
s én megsüketülök e csendben.
A kis fehér virág bimbóját
lepreselem szívemben.

Ne félj

Míg hallgatást ígér a tó,
felszínén locska pletyka csobban,
ám amit a mélyben őriz,
kőfal sem rejtené el jobban.

Esti séta

Csendet simít az estre
a Hold ezüst keze,
árnyak bújnak össze,
s ölükbe hull lépteim nesze.
Fénytőcsát sír egy utcalámpa,
rovarraj nyújt vigaszt neki.
Csak én vagyok magam,
kit elhagytak könnyei.

Zoltay Lívía

A lecke

Cicuska – így hívta mindenki a környezetében – nem csekély anyai nyomásra egy napon úgy döntött, feltör. Éppen elég volt már a nyomasztó lakótelepi létből, kicsi szobája cseppet sem trendi bútorairól, szülei küszködéséből, és egyáltalán: csinos volt, fiatal, hát akkor miért ne? Miután anyjával összedugták a fejüket, úgy döntöttek, hogy mivel a tanulás szóba sem jöhet, (pénzbe kerül és sok időbe, no és Cicus nem igazán boldogul a tudományokkal) mindenképpen olyan munkahelyre van szüksége, ahol jelen kell lenni, ahol mutatni kell. Egy bevásárlóközpont exkluzív dohányüzletében kapott állást, és ott – amint feltételezték – valóban megfordultak módosabb férfiak. Cicusnak csak annyi volt a dolga, hogy szépen mosolyogjon, miközben kiszolgálja a vevőket. Az első fizetéséből fel is tuningolta magát. Fodrászhoz, kozmetikushoz ment, s ne feledjük a műkörmöst sem, hiszen a csillogó mintákkal díszített, hosszú karmokról semmi pénzért nem mondott volna le. A második és harmadik fizetéséből póthajat varratott magának, s bevásárolt jó néhányat vékony alakjához illő, feltűnő ruhákból is. Édesanyja megtoldotta valamivel az összeget, s a hatás még elképesztőbb volt, mint amire egyébként számítani lehetett. Apja mindehhez semmit sem szólt, az évek során megszokta már, hogy a két nő mellett legfeljebb csak potyautas lehet, így a legtöbb, ami tellett tőle, egy-egy rosszalló arckifejezéssel kísért fejcsoválás volt, és esetleg ennyi:

– Minek ezt, kislányom?

– Ejnye, Bandi! – dörrent rá ilyenkor a mama. – Hát azért, hogy felfigyeljenek rá! Hogy elkerüljön erről a sivár nyomor-telepről! Hogy jól menjen férjhez!

És Cicuska valóban mindent bevetett. Hosszú, festett szőke hajával (ne feledjük a toldalék-hajat, persze), kreatívna! kreatívabb mintákkal díszített körmeivel (dolgozzon az a műkörmös a pénzéért), szexi, falatnyi ruhácskáiban semmiképpen nem tűnt szürke egérnek. Szabályosnak a legjobb indulattal sem mondható, karakteres arca teljes mértékben passzolt ehhez az összképhez. S hogy szép volt-e Cicuska? Az egy más kérdés. De feltűnt. És ez volt a lényeg. Hódító hadjárata roppant sikeres volt annak ellenére, hogy még csak rövid ideje állt a dohányboltos alkalmazásában. Nem is maradtak el a dicsérő szavak, s Cicuska ilyenkor, hasát behúzza, mellét kinyomva (na, azt még meg kell csináltatni, csak akadjon valaki, aki finanszírozza) állta a bókokat. Teltek, múltak a hetek, s már voltak olyan vásárlók, akik csak az ő kedvéért jártak az üzletbe. Így tett egy harmincas éveit közepén járó, jóképű, jól öltözött, mindig rendkívül finom illatú, magas, barna hajú férfi is. Mint kiderült, Gábornak hívták és – ahogy mondta – ingatlanbizniszben utazott. A lány, valahányszor meglátta, érezte, hogy gyorsabban ver a szíve, s a nyilvánvalóan erős szimpátiára egy cseppet rásegített az a vélelem is, hogy az illető jómódú.

– Jóképű, és még pénze is van! Ez az, lányom, meg kell fogni! – darálta anyuka, felhőrpintve a szokásos esti, szigorúan egy pohárka vörösborát. Apuka megint a fejét csóválta, de annyit azért kijelentett, hogy ha a lányának tetszik, ám legyen, csak ne dobja oda magát neki rögtön,

mert azt nem szeretik a férfiak.

Cicus esténként, munka után találkoztatt Gáborral, s ilyenkor lovagja mindig egy fekete BMW-vel érkezett. - Nem a legújabb típus – gondolta a lány (mert ismerte ám a dörgést, utánanézett a neten), de azért nem rossz.

A férfi egyszer, vagy kétszer elvitte vacsorázni. Nem mentek drága helyre, mert Gábor spórolt, nem szerette szórni a pénzt, ahogy mondta. Az étteremben ő nem evett, mert vigyáznia kellett magára, mivel így harminc fölött már könnyen elhízhat az ember. Cicusnak ezzel nem volt gondja, huszonekét évével, kislányos, filigrán alakjával tömhetett magába akármit, meg sem látszott rajta. Hát falt is szorgosan. Egyik este egy szál fehér rózsát is kapott, azért csak egyet, mert Gábor nem kedvelte a nagy csokrokat, felesleges pazarlásnak tartotta. A mell-nagyobbításról érdekes módon másképp gondolkodott, azt kilátásba helyezte a lánynak, feltételként csupán annyit szabva, hogy ismerjék meg jobban egymást. Felderült Cicus arca, ragyogott, mint a piros alma törölgetés után, ahogy ezt meghallotta.

- Jaj, zene füleimnek! – zengte anyuka. – Csak el ne rontsd nekem!

Hamarosan eljött a várva várt nap, amikor Cicus úgy döntött, bemutatja udvarlóját a szüleinek. Anyuka egész nap a konyhában sürgött-forgott, hogy mire a vendég megérkezik, minden tökéletes legyen. Mivel Gábor ügyelt a vonalaira, csirkesalátát készített neki, a többieknek pedig rántott húst sült krumplival, uborkasalátával. Apát leküldte a szemközti kis boltba üdítőért.

- Hozhatsz magadnak egy-két doboz sört is, elvégre ünnepelünk! – hadarta, s

türelmetlenül várta, hogy az utolsó szelet hús is kiszüljön.

Gábor pontosan érkezett, s nem okozott csalódást. Anya és apa elégedettek voltak a látvánnyal, hát még, amikor anya kapott egy szál gerberát is! Majd elolvadt a büszkeségtől.

- Jól teszed, Gáborkám, hogy nem vered felesleges költségekbe magad! – rebegte, majd kihúzta magát, mint aki nagyon okosat mondott. Gábor az utolsó falatig megette az összes csirkesalátát, ami két meglett embernek is becsületére vált volna (kímélő étel, ehét belőle annyit, amennyit csak akar), majd, miután megitták a kávé, elvonultak Cicussal a szobájába. A szülők jókedvűen konstataálták, hogy hiba nincs a lányuk választottjában, apa nyugodtan ült le újságot olvasni, anya mosogatott. Egy órácska múltán Cicus előjött apró birodalmából, mosolyogva, szerelmesen, s odasúgta anyjának, hogy ő még ilyen figyelmes, ilyen kedves, ennyire érző szívű férfival soha nem találkozott.

- Nem is lehet egy lapon említeni a sok bunkóval, akikkel eddig dolgod volt, lányom! – csapta össze a tenyerét anyuka. – Mondtam neked, hogy ésszel kell férjet fogni! – vigyorgott, és cinkosan apára kacsintott, aki ezúttal igazat adott neki. Cicus, miután ezt megtárgyalták, egy pohár limonádét vitt be kedvesének a szobába. Elidőztek még ott egy darabig, aztán nyílt az ajtó, s Gábor udvariasan közölte, hogy ő most már menne, nem szeretne alkalmatlankodni.

- Micsoda jól nevelt ember! – állapította meg anya.

Másnap Cicus epedve várta Gábor hívását, vagy jelenését az üzletben. Biztos volt benne, hogy találkoznak. Ám

eljött az este, s Gábor nem jelentkezett.

– Talán dolga van – szólt anyuka. – Egy ilyen elfoglalt ember nem ér rá minden nap cicázni. Majd hív, ne aggódj!

De Gábor nem jött, és nem telefonált, sem másnap, sem harmadnap, sem azután. Cicus kezdeti magabiztossága egyre inkább alábbhagyott, már nem felfelé, hanem lefelé nézett, miközben munkába igyekezett. A vevőkkel sem volt olyan kedves, mint korábban, a tulajdonos meg is jegyezte, hogy változtasson ezen, vagy fel is út, le is út. Cicus egy heti hiábavaló várakozás után végül vette magának a bátorságot, és felhívta Gábort. De miután beütötte rózsaszín mobiljába a férfi számát, a vonal végén a következő szöveget hallotta: „a hívott számon előfizető nem kapcsolható”. Ekkor született meg agyában a felismerés: lekoptatták. Dobták, mint cigarettacsikket buszra szállás előtt. De vajon miért? Mit ronthatott el? Talán túlságosan nyomult? Az nem lehet, hiszen le sem feküdtek. Történt ugyan a szobában ez, meg az, na de az, az nem esett meg!

A szobában.... Hirtelen beléhasított egy gondolat.

Hazarongyolt, tempóját egy gepárd is megirigyelhette volna (de egy versenylövő mindenképpen), anyja és apja tátott szájjal bámulták, amint veszett vadként beront a lakásba, a szobája felé veszi az irányt, s bevágja maga mögött az ajtót. Kiszáratva anyuka jelent meg az ajtóban, s belépve gyermeke birodalmába, ott találta a zokogó Cicust az ágyon, kezében egy rózsaszín füzettel.

– Ebbe a füzetbe raktam a spórolt pénzemem, amit a borraivalókból gyűjtöttem, és én marha, megmutattam neki,

amikor itt volt! – tört ki belőle. – Elvitte mindet, a francba, akkor rakhatta el, amikor egyedül hagytam! Hát ezért nem evett ez soha, és ezért nem jelentkezik! – kiabálta, majd könnyes szemmel, szipogva kérdezte:

– Csak azt tudnám, hogy az autót honnan szerezte?

Ilyés András-Zsolt

Van úgy...

Van úgy hogy sírni szeretnék
de szégyellem könnyeim
amikor a bánat végigtapas
az élet apró örömeim

Van úgy hogy messzire mennék
de gyökereim fájnak
különben is akit szeretek
nem fordítok hátat

Van úgy hogy szomorúan vallom
nem lehet már rondább
de gyeregem mosolya biztat
s megyek hát tovább

Van úgy hogy táncolni szeretnék
kiugrani a bőrömből
sorsom kockáit összerakom
bánatból és örömből

Van úgy hogy bánom amit tettem
meg azt is amit nem
de legvégül csak az számít
megbocsát-e Isten?

HANS-GUIDO KLINKNER

AFORIZMÁK

Aphorismen

Ha a felesleget igazságosan osztanánk el, nem kellene éheznie senkinek.

Szükséghelyzetben egy zsák burgonya könyvekkel nem mindig ellensúlyozható.

Mint a hullócsillagok izzanak el a boldogság évei, a balsors napjai azonban csigaként araszolnak.

Szerencsétlenség, ha az értelem gyorsabban öregszik a fizikumnál.

A hívőknek nincs alternatívájuk az édenkerthez.

Az öregkortól való félelem felgyorsítja a leépülést.

Az atombomba minden, a törzsfejlődésről folytatott vitát lezárhat.

Aki a világ változásain csodálkozik, megrekedt.

Babona: a jelenkor leggyorsabban terjedő hite.

Politikus: egy hivatás, ami minden szakmát helyettesít?

A fantázia és a világűr határtalan.

Bankválság: a nyereség utáni kapzsiság elvakít a kockázattal szemben.

Jobb az egyéni célt követni, mintsem

idegen elvárások után kullogni.

Költészet: a gondolat szóképekbe foglalásának művészete.

Bölcsesség: mértéktartás az egyéni képességeink felbecsülésében.

Az éhesek, nem pedig a jólakottak úzik kitartóbban a zsákmányt.

Csak aki már éhezett, képes a kenyeret becsülni.

Ahhoz, hogy a tudást elismerjék, gyakran a dolgok szerencsés egybejátására van szükség.

A reménytelenség a munkanélküliség gyermeke.

Aki egy szükséghelyzetből nem tanul, provokálja a következőt.

HANS-GUIDO KLINKNER

A KARNAK TEMPLOMBAN

(In Carnac, im Zauber der Grossen Steine)

Törpéhez hasonlóan
állok a hatalmas kövek között
a történelem sorscsapásaitól felkavarva.

A druidák nyomdokain
néma testvéreim légióival
az elköszönő nap útjára lépek.

Az aforizmát és a verset fordította:

Bayer Béla

Csillag Tamás
versei

Sajog bennem

sajog bennem verseket
írok papírra porba
ez a kor szilánkos
reményem is csorba

éhes vagyok éhség
félelem csak szavak
veszett kutyaként várom
hogyan elaltassanak

űznek a fájdalom
új berkekbe hajt át
vicsorgó vadállat
kergeti a farkát

Vacsora a gázon

Vacsora a gázon,
kihűl bennem a nap.
A rutin pórása enged,
az este szabadabb.

Villámon hideg hús,
bent eldőlt kereszttek.
Ülj mellém, ha éhes vagy:
magamba eresztlek.

A magány gönceit
mind tisztára mosod.
Ülj mellém, ha éhes vagy:
örzöm fogyó mosolyod.

✱

Ötvös László
versei

Édesanyám süteménye

Süssed cukros csillagaidat,
amelyek remegő kezekben
Úr Jézus testévé változnak...

Galambtoll az útfélen

Az útfélen üldögélő
galambtoll köszönt rám,
némán is hirdeti
a költészet diadalát,
szimbólummal jutalmazza
a fáradt, kishitű poétát.
Emlékeztet, aki szelte,
legyőzte
a levegő-ég magasságát.
Az útféltre hullt, most ül,
de ruhája hirdeti a csodát.
Az útfélen üldögélő galambtoll
„köszöntését”
fogadom hát!

Galamb az utcán

Kecsesen, szépen sétálsz,
a ruhád csodaszálakból
van összeszöve...
A fák levették a
rongyaikat, közöttük
látalak lépegetve...
Egyszer csak felszáll veled
a csoda, bámulok utána,
itt maradtak a rongyok,
a fahéjak és a
nagy csoda!

Németh Erzsébet

Jaj, ne még!

Görcsös kapaszkodás
az Idő fáján,
remegőn,
mint száradó levél,
le ne dobjon az ág,
le ne kapjon a szél.
Jaj, ne még!

A **Lant** Irodalmi Folyóirat
előfizetési díja egy évre: 1.500,-Ft.
Előfizetni postautalványon lehet a
szerkesztőség címén. A lap évente
hat alkalommal jelenik meg.

kis **LANT**
IRODALMI FOLYÓIRAT

Főszerkesztő: Németh Dezső
Irodalmi szerkesztő: Németh Erzsébet

Szerkesztőség címe:
Németh Dezső
Lant
1211 Budapest
Ady Endre út 5. 3/10.

Telefon: 277 7196
Mobil: 06 30 431 7837

Kiadja a Lant Irodalmi Klub
Magánkiadás

www.kislant.hu

ISSN 1788-7542 (Nyomtatott)
ISSN 1788-7631 (Online)

Barcs János

Halk ütemmel

Meghalt az épülő világ,
a babérkoszorús öröm,
elhervad minden olajág:
sugár morzéz a bőrömön.

Gyermekkori erdők között
gonddal futok a határon: –
nézem a fákat, s ideköt
szülőföld, szerelem, álom.

Tambura zenél, muzsikál,
lágyműve nekem szózat;
szívemben örökös a bál, –
bennem lélek szónokolhat.

S rendületlen, mint orgona,
kórus előtt tiszta hanggal...
s mikor fogy a költő bora,
bordáim közt sír egy angyal.

Égbe szálló lélek hangon
rohan a folyó s a füzes,
fut a bokornyáj a parton;
itt a bokor is szemfüles.

Uram! Itt most igazodnak!
Sír a folyó, sikolt a rét...
Igaza van minden lombnak, –
őrzi a Föld üzenetét.

Szigethalom, 2010. augusztus 18.
(83. születésnap ajándékomból)

Műkedvelő írók, költők jelentkezését is várjuk! Az elfogadott írásokat közöljük!

Ára: 250,- Ft.